

310

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 23 lipca 1992 r.

w sprawie tworzenia, organizacji i kontroli zakładów opieki zdrowotnej utworzonych przez Ministra Spraw Wewnętrznych, rodzajów dokumentacji medycznej, sposobów prowadzenia i szczegółowych warunków jej udostępniania w tych zakładach.

Na podstawie art. 18 ust. 7 oraz art. 69 ust. 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 91, poz. 408) zarządza się, co następuje:

§ 1. Użyte w przepisach rozporządzenia określenie „ustawa” oznacza ustawę z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 91, poz. 408).

§ 2. 1. Zakłady opieki zdrowotnej w resorcie spraw wewnętrznych, zwane dalej „zakładami opieki zdrowotnej”, Minister Spraw Wewnętrznych tworzy i znosi w drodze zarządzenia.

2. Zakłady opieki zdrowotnej stanowią komórki organizacyjne zarządów służby zdrowia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

§ 3. 1. Minister Spraw Wewnętrznych nadaje utworzonemu przez siebie zakładowi opieki zdrowotnej statut, który określa nazwę, siedzibę, cele i zadania, obszar działalności, rodzaje i zakres udzielanych świadczeń zdrowotnych, a także zasady gospodarki finansowej tego zakładu.

2. Organizację wewnętrzną oraz ramowy zakres działania komórek organizacyjnych zakładu opieki zdrowotnej określa dyrektor Centralnego Zarządu Służby Zdrowia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

3. Szczegółowy zakres obowiązków na poszczególnych stanowiskach pracy w zakładzie opieki zdrowotnej określa kierownik tego zakładu.

§ 4. W zakładach opieki zdrowotnej utworzonych przez Ministra Spraw Wewnętrznych do wymogów, jakim powinny odpowiadać:

- 1) osoby na stanowiskach kierowniczych,
- 2) pomieszczenia i urządzenia

— stosuje się przepisy ogólnie obowiązujące w innych publicznych zakładach opieki zdrowotnej.

§ 5. 1. Okresowej kontroli i oceny działalności zakładów opieki zdrowotnej dokonują:

- 1) dyrektor Centralnego Zarządu Służby Zdrowia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w stosunku do wszystkich zakładów opieki zdrowotnej,
- 2) kierownik właściwego terytorialnie zarządu służby zdrowia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w stosunku do zakładów opieki zdrowotnej jemu podległych.

2. Kontrola i ocena obejmują w szczególności:

- 1) realizację zadań statutowych, dostępność i poziom udzielanych świadczeń,
- 2) prawidłowość gospodarki mieniem,
- 3) wyniki finansowe.

3. W ramach kontroli dyrektor i kierownik wymienieni w ust. 1 mogą w szczególności:

- 1) wizytować pomieszczenia zakładu,
- 2) obserwować czynności związane z udzielaniem świadczeń zdrowotnych, z uwzględnieniem praw pacjenta określonych w art. 19 pkt 4 i 5 ustawy,
- 3) żądać informacji i udostępnienia dokumentacji, z uwzględnieniem § 6,
- 4) wydawać zalecenia pokontrolne mające na celu usunięcie stwierdzonych braków i wadliwości.

4. Dyrektor Centralnego Zarządu Służby Zdrowia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych może, w miarę potrzeby, nakazać usunięcie stwierdzonych braków i wadliwości. Kierownicy, o których mowa w ust. 1 pkt 2, mogą występować w ramach wniosków pokontrolnych do dyrektora Centralnego Zarządu Służby Zdrowia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych o wydanie takiego nakazu w odniesieniu do kontrolowanych przez nich zakładów opieki zdrowotnej.

5. Czynności kontrolne, o których mowa w ust. 3 pkt 2, mogą być wykonywane wyłącznie przez pracownika służby zdrowia wykonującego zawód medyczny.

6. Dyrektor Centralnego Zarządu Służby Zdrowia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych przedstawia Ministrowi Spraw Wewnętrznych okresową, zbiorczą ocenę działalności wszystkich zakładów opieki zdrowotnej.

§ 6. 1. Zakład opieki zdrowotnej prowadzi, przechowuje i udostępnia dokumentację medyczną na zasadach określonych w przepisach ogólnie obowiązujących inne publiczne zakłady opieki zdrowotnej, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Zakład opieki zdrowotnej jest obowiązany do prowadzenia dokumentacji medycznej indywidualnej:

- 1) zewnętrznej w postaci:
 - a) książek zdrowia,
 - b) kart skierowania do szpitala oraz na badania diagnostyczne, zaświadczeń, orzeczeń i opinii lekarskich, kart informacyjnych z leczenia oraz innych o podobnym charakterze i przeznaczeniu,
- 2) wewnętrznej w postaci kart ambulatoryjnych w zakładach opieki zdrowotnej prowadzących opiekę specjalistyczną i badania profilaktyczne.

3. Wzory książek zdrowia, o których mowa w ust. 2 pkt 1 lit. a), określają przepisy rozporządzenia wydanego na podstawie art. 6 ust. 6 ustawy z dnia 27 września 1991 r. o zasadach odpłatności za leki i artykuły sanitarne (Dz. U. Nr 94, poz. 422).

§ 7. 1. Wpisaniu do książki zdrowia lub karty ambulatoryjnej podlegają:

- 1) wyniki badań lekarskich i przeglądu sanitarnego, a także wydane na ich podstawie zalecenia,

- 2) przebieg leczenia, stosowane zabiegi i zalecane leki, w tym zwłaszcza przebieg leczenia szpitalnego i sanatoryjnego,
- 3) decyzje o skierowaniu na badanie, obserwację i leczenie,
- 4) dane o zaopatrzeniu w przedmioty ortopedyczne oraz środki pomocnicze przeciwko zniekształceniu i kalectwu,
- 5) inne dane istotne dla sprawowania opieki zdrowotnej.

2. Wpisów w książce zdrowia lub karcie ambulatoryjnej dokonują osoby posiadające odpowiednie uprawnienia i kwalifikacje zawodowe.

§ 8. Kierownik zakładu opieki zdrowotnej w drodze przepisów regulaminowych może wprowadzić obowiązek

sporządzania i prowadzenia dodatkowo innych rodzajów dokumentacji medycznej.

§ 9. 1. Zakłady służby zdrowia podlegające w dniu wejścia w życie rozporządzenia Ministrowi Spraw Wewnętrznych stają się zakładami opieki zdrowotnej w rozumieniu jego przepisów.

2. Kierownicy zakładów opieki zdrowotnej określonych w ust. 1 dokonują wpisu zakładu do rejestru, o którym mowa w art. 12 ustawy.

§ 10. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: w z. *J. Zimowski*

311

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 7 sierpnia 1992 r.

w sprawie udziału Państwowej Straży Pożarnej w akcjach ratowniczych w zakresie ratownictwa chemicznego i technicznego oraz zasad szkolenia i wyposażenia Państwowej Straży Pożarnej w sprzęt i środki techniczne.

Na podstawie art. 128 ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o Państwowej Straży Pożarnej (Dz. U. Nr 88, poz. 400 i z 1992 r. Nr 21, poz. 86 i Nr 54, poz. 254) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Państwowa Straż Pożarna w akcjach ratowniczych w zakresie ratownictwa chemicznego i technicznego wykonuje zadania:

- 1) rozpoznawania zagrożeń oraz oceny i prognozowania ich rozwoju i skutków,
- 2) alarmowania jednostek ochrony przeciwpożarowej, z wyjątkiem Związku Ochotniczych Straży Pożarnych, do działań ratowniczych oraz dysponowania tymi jednostkami,
- 3) przyjmowania i przekazywania właściwym służbom meldunków o powstaniu miejscowych zagrożeń,
- 4) kierowania akcjami ratowniczymi mającymi na celu likwidację miejscowych zagrożeń,
- 5) analizy i dokumentowania przebiegu akcji ratowniczej.

2. Zadania należące również do innych służb ratowniczych Państwowa Straż Pożarna wykonuje we współdziałaniu z tymi służbami.

§ 2. W toku realizacji zadań, o których mowa w § 1, Państwowa Straż Pożarna korzysta w szczególności z następujących uprawnień:

- 1) alarmowania i żądania od osób fizycznych, prawnych, organizacji i instytucji włączenia się do akcji ratowniczej w celu udzielenia niezbędnej pomocy,
- 2) uzyskania danych od właściciela, zarządcy lub użytkownika budynku, obiektu lub terenu w zakresie niezbędnym do oceny i prognozy skutków zaistniałego zdarzenia,
- 3) organizowania oraz prowadzenia szkolenia i ćwiczeń w zakładach pracy.

§ 3. 1. Jednostki ratowniczo-gaśnicze Państwowej Straży Pożarnej wykonują czynności w ramach posiadanych przez ratowników kwalifikacji, możliwości sprzętowo-technicznych, ze szczególnym uwzględnieniem środków ochrony osobistej ratowników.

2. Jednostki ratowniczo-gaśnicze Państwowej Straży Pożarnej prowadzą akcję ratowniczą do czasu zakończenia ewakuacji ludzi i mienia ze strefy bezpośredniego zagrożenia oraz zatrzymania emisji toksycznych środków przemysłowych (TSP).

§ 4. 1. Przygotowanie strażaków Państwowej Straży Pożarnej do wykonywania zadań określonych w § 1 realizuje się poprzez specjalistyczne szkolenia kwalifikacyjne i uzupełniające.

2. Szkolenia, o których mowa w ust. 1, prowadzone są przez szkoły Państwowej Straży Pożarnej oraz ośrodki szkolenia wyznaczone przez Komendanta Głównego Państwowej Straży Pożarnej.

§ 5. 1. Wyposażenie Państwowej Straży Pożarnej w sprzęt i środki przeznaczone do wykonywania zadań ustala się przy uwzględnieniu następujących wskaźników:

- 1) lekki samochód ratownictwa drogowego z normatywnym wyposażeniem — co najmniej jeden na 100 000 mieszkańców,
- 2) ciężki samochód ratownictwa technicznego z normatywnym wyposażeniem — co najmniej jeden na 2 000 000 mieszkańców,
- 3) lekki samochód rozpoznania chemiczno-ekologicznego i radiologicznego z normatywnym wyposażeniem — co najmniej jeden na 200 000 mieszkańców,
- 4) ciężki samochód ratownictwa chemicznego z normatywnym wyposażeniem — co najmniej jeden na 2 000 000 mieszkańców,
- 5) samochód ratownictwa wodnego z normatywnym wyposażeniem — co najmniej jeden na 2 000 000 mieszkańców,
- 6) ciężki samochód dźwig ratowniczy z normatywnym wyposażeniem — co najmniej jeden na 4 000 000 mieszkańców,
- 7) samochód dźwig do 20 t — co najmniej jeden na 500 000 mieszkańców,